

Toplumsal Cinsiyet Çalışma Grubu/ Gender Studies Working Group
BÜLTEN/ NEWSLETTER 1
2024

Toplumsal Cinsiyet Çalışma Grubu, bilgi üretimini yalnızca bireysel bir akademik faaliyet olarak değil; karşılıklı sorumluluk, dayanışma ve dönüşümle örülen kolektif bir pratik olarak düşünen kadın tarihçi ve edebiyatçıların bir araya gelmesiyle oluşmuştur. Bu grup, akademinin rekabetçi, hiyerarşik ve çoğu zaman yalnızlaştırıcı yapısına karşı, birlikte düşünmenin, birlikte üretmenin ve birlikte güçlenmenin imkânlarını araştıran bir oluşum olarak şekillenmeye devam ediyor.

Bu ilk bültenimizde, 2024 yılı boyunca gerçekleştirdiğimiz konferans, toplantı ve yayın çalışmalarını sizlerle paylaşmayı; aynı zamanda grup üyelerimizin emeklerini ve üretimlerini görünür kılarak kayıt altına almayı istedik. Keyifli okumalar dileriz.

Kadın Kadına Tarih Konferansları

İlki 4 Ekim 2019 tarihinde Boğaziçi Üniversitesi'nde gerçekleşen Kadın Kadına Tarih Konferansı'nın ikincisi, 17 Aralık 2021 tarihinde Bilgi Üniversitesi'nde gerçekleştirilmiştir. Bu konferansların üçüncüsü ise 29 Kasım 2024 tarihinde Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi ve bünyesindeki Kadın Araştırmaları Uygulama ve Araştırma Merkezi (KAM) ve Tarih Vakfı iş birliğiyle düzenlendi.

Osmanlı ve Türkiye çalışmaları bağlamında toplumsal cinsiyet üzerine yapılan araştırmalar, son yıllarda giderek daha fazla ilgi gören ve kabul edilen bir akademik alan haline gelmekte. Bu süreçte, Osmanlı ve Türkiye üzerine çalışan kadın tarihçilerin sayısındaki artış ve ürettikleri çalışmaların niteliği, tarih yazımındaki eril söylemi kırma ve yeniden şekillendirme açısından önemli kazanımlar sağlıyor. Feminist eleştiri sayesinde tarih disiplini, ataerkil toplumun dilini belirli ölçüde dönüştürmeyi başarmış olsa da kadın tarihçilerin katkı ve etkileri henüz hak ettiği düzeyde tartışılmamakta. Üniversitelerdeki tarih bölümü müfredatlarına bakıldığında, toplumsal cinsiyet perspektifiyle çalışan akademisyenler dışında, kadınların görünmez ve duyulmaz olmaya devam ettiğini açıkça görüyoruz.

Tüm bu zorluklara rağmen, akademideki kadınlar, patriyarkal ilişkilerin sorgulanamaz olmadığını ortaya koyarak toplumsal tarihi yeniden kurgulamaya ve feminist akademi içinde eleştirel ve mevcut duruma meydan okuyan öğrenciler yetiştirmeye devam etmektedir. Bu çabaların bir parçası olarak düzenlenen Kadın Kadına Tarih Konferansları, kadınların akademik tarih yazımına etkilerini ele alarak, ortak sorunlara dikkat çekmek, kazanımları paylaşmak ve çözüm önerileri sunmak açısından oldukça değerli bir etkinlik dizisi olmayı sürdürüyor.

Bu yıl üçüncüsü düzenlenen konferans, kapsamlı ve disiplinler arası bir programla akademisyenleri, araştırmacıları ve öğrencileri bir araya getirdi. Etkinlik, Osmanlı ve Türkiye tarihine feminist bir perspektifle yaklaşan üç ana panele ev sahipliği yaptı.

MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ
Kadın Araştırmaları | Uygulama ve Araştırma Merkezi

KADIN KADINA TARİH KONFERANSI III

10.00-10.30 Açılış

10.30-12.00 **Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Temsil, Şiddet, İletişim**
Moderatör: **Ebru Aykut**
Gizem Sivri "Eli Kanlı Kadınlar: Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Kadın Suçluluğunun Yazın Dünyasındaki Temsili"
Neslihan Erkan "Hırsını Alamayan Erkekler: 1950'lerde İstanbul'da Kadına Yönelik Aile İçi Şiddet"
U. Ceren Ünlü "Kadınların Sesi: 1960'larda ve 1970'lerde Toplumsal Hareketler, İletişim ve Kadınlar"

12.00-13.00 Öğle Arası

13.00-14.30 **Geç Osmanlı İmparatorluğu'nda Direniş, Tabiiyet, Sıhhat**
Moderatör: **Şeyma Afacan**
Canan Balkan "Rodop Direnişi ve Tımarş Cumhuriyeti (1878-1886)"
Berna Kamay Ulusay "Yabancıların Mülkiyet Hukuku Üzerine Bir Değerlendirme: 1867 Safer Kanunu ve Tabiiyet"
Can Gümüş İspir "Hıfz-ı Sıhhat Çözümlemek: Geç Osmanlı'da Kentsel Hijyene Dair Kamusal Söylemlerde Toplumsal Cinsiyet, Sınıf ve Ahlakın İşlevi"

14.30-15.00 Ara

15.00-16.30 **Kültür Tarihi: Eğlence, Edebiyat ve Sinema**
Moderatör: **Özde Çelikkemel**
Sinem Erdoğan İşkorkutan "1720 Sür-ı Hümayunu: Bir Osmanlı Şenliğinin Bütünsel Analizi"
Başak Deniz Özdoğan "Kurucu Çelişki: Fatma Aliye Hanım, Yazarlığın İnşası ve Otorite"
Güldeniz Kıbrıs "Ulusal Mekanın Temsili: Sinema ve Politika"

29 Kasım 2024

10.00-16.30
MSGSÜ
Bomonti Konferans Salonu

TARİH VAKFI

"Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Temsil, Şiddet, İletişim" başlıklı panelde, Osmanlı İmparatorluğu'ndan Cumhuriyet'e geçiş döneminde toplumsal cinsiyet rolleri, kadınların temsili ve iletişim biçimleri ele alındı. Panelde, bu dönüşüm sürecinde kadınların karşılaştığı şiddet biçimleri ve bu durumun siyasi, sosyal ve kültürel yansımaları tartışıldı.

"Geç Osmanlı İmparatorluğu'nda Direniş, Tabiiyet, Sıhhat" paneli ise geç Osmanlı dönemindeki toplumsal hareketler, direniş pratikleri ve tabiiyet meselesi gibi konuları mercek altına aldı.

Ayrıca, sağlık hizmetlerine erişim, beden politikaları ve tıbbi söylemler bağlamında cinsiyetçi yapıların nasıl yeniden üretildiği üzerine analizler sunuldu.

"Kültür Tarihi: Eğlence, Edebiyat ve Sinema" paneli ise kültürel tarih çalışmalarına odaklanarak,

eğlence kültürü, edebiyat ve sinema gibi alanlardaki toplumsal cinsiyet temsillerini inceledi. Panelde, kadınların bu alanlardaki görünürlüğü ve üretkenliği üzerine tartışmalar yürütülürken, kültürel üretimlerin dönemin toplumsal normlarını nasıl yansıttığı ve dönüştürdüğü üzerine değerlendirmeler yapıldı.

Aile Tarihi Grubu

Topluluğumuzun bir parçası olan bu çalışma grubunun 2024'te gerçekleştirdiği toplantılara ve 2025 yılı için planlanan toplantıların bilgisine ulaşabilirsiniz.

Bu grupta sunum yapmak isteyenler Gülhan Balsoy (gerkaya@gmail.com) veya Başak Tuğ (basaktug@gmail.com) arkadaşlarımıza yazabilirler.

- 9 Ekim 2024, **Talin Suciyan**, "İstanbul Ermeni Patrikhanesi 19. Yüzyıl Arşivleri Işığında Merkezileşen Osmanlı ve Ermeni İdarelerinin Hukuki Salahiyetleri"
- 6 Kasım 2024, **Zehra Şamlıoğlu Berk**, "Evlatların Kanlı İsyanı: 19. Yüzyıl Osmanlı Toplumunda Aile İçi Şiddet"
- 16 Ocak 2025, **Nuray Urkaç Güler**, "Savaş Döneminde Kadın ve Aile: 1768-1774 Osmanlı-Rus Harbinde İstanbul"

Kadına Kadına Workshop

Ayşe Baltacıoğlu-Brammer ve Gülhan Balsoy'un düzenlediği *Kadın Kadına Workshop* isimli buluşmalarda, üzerinde çalışmakta olduğumuz makale, kitap bölümü, monograf gibi akademik çalışmalarımızın henüz son halini almamış taslaklarını birbirimizle paylaşıp tartışacağız.

Çalışmalarını paylaşmak ve geri bildirim almak isteyenler Gülhan Balsoy (gerkaya@gmail.com) veya Ayşe Baltacıoğlu-Brammer (abb12@nyu.edu) arkadaşlarımıza yazabilirler.

Akl-ı Kissa Salı Konuşmaları

Nurşen Gürboğa ve Gülay Yılmaz tarafından organize edilen bu serinin 2024 yılı etkinliklerinde, Gözde Somel, “Erken Cumhuriyet Yıllarında Sovyetler Birliği’nin Türkiye Politikaları,” Zeynep Türkyılmaz, “19. Yüzyılda Alevi Kadınları ve Alevilik,” İlkey Yılmaz, “Osmanlı Pasaportları: Güvenlik ve Coğrafi Hareketlilik, 1876-1908,” Aslıhan Gürbüz, “Haşerat mı Ahali mi?: Onyedinci Yüzyıl Osmanlı Siyasetinde Kamunun Yeri,” Gökçen Beyinli Dinç, “Evin İçinde, Caminin Çeperinde: Geç Osmanlı ve Cumhuriyet Tarihinde Kadınlar ve Yaşanan Din Olarak Mevlid,” Özlem Dilber, “1950’li yıllarda Türkiye’de Kadın Hareketi, Siyasi Hak Mücadelesi ve Atatürk Miti,” Elif Sezer-Aydınlı, “18. yy. İstanbul’daki Yeniçerilerin Okuduğu Kitaplar” başlıklı konuşmalarıyla yer aldılar.

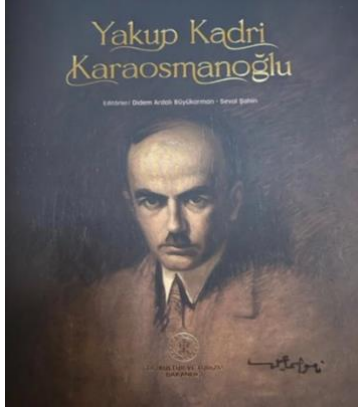

Topluluk üyelerimizin 2023 ve 2024’te yayınlanan çalışmalarına göz atmak ister misiniz?

Tülin Ural, *Sofranın Sergüzeşti: Dünyada ve Türkiye’de Yeme-İçme Kültürü, İstanbul, Everest Yayınları, 2023.*

Sofranın Sergüzeşti’nde yer alan denemelerde, en tabii ve evrensel ihtiyacımız olan yemek yemenin, esasında tabiatın uzaklaşma anlamına da gelen uygarlık ve kültürün eliyle nasıl dönüştüğünü örnekler üzerinden anlatılıyor. Yeryüzündeki varlığımıza mutfaktan ve sofradan başlayarak bakarken yeme-içmenin geçmişine, Türkiye’de aldığı kimi biçimlere ve çeşitli kültürel ürünlerde nasıl temsil edildiğine tarihsel ve sosyolojik açılardan yaklaşıyor. Bu denemelerde, adab-ı muâşeretin olası dönemeçleri ve anlamları, lezzet standardımızdaki dönüşümler, modernleşmenin ve küreselleşme sürecinin mutfak üzerindeki etkilerine dair ipuçları bulacak ve sofranın tarihinde bir yolculuğa çıkacaksınız.

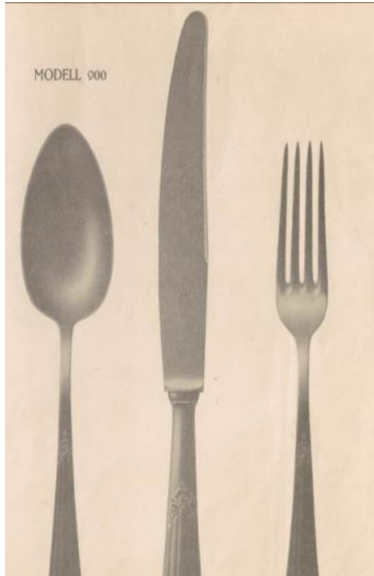
Tülin Ural, “Bir Arzular ve Dönüşümler Kitabı Olarak Kiralık Konak,” *Yakup Kadri Karaosmanoğlu* içinde, der. Didem Ardalı Büyükarman ve Seval Şahin, Ankara, Kültür Bakanlığı Yayınları, 2023, 95-106.

Kiralık Konak, bir kopuşlar, dönüşümler ve tüm bunların gerisinde duran arzular kitabıdır. Bir de kuşkusuz ki bir ikilikler, zıtlıklar kitabı. İşte tüm bu birbiriyle uzlaşmaz keskin zıtlıklar içinde hissedilen tutkulu arzu; hareketini de karakterlerinin ve mekânlarının dönüşümü oluşturur. Öyle ise aynı kalan (ya da kalmakta direnen) ve değişen kişilerin, mekânların, zamanların ve tüm bu değişim karşısındaki, modernleşme karşısındaki farklı tutumların resmi geçidi gibidir bir yandan da. Bu makale, romanın kişileri, mekânları ve zamanları üzerinden arzuların ve dönüşümlerin nasıl işlediğini inceler.

Tülin Ural, “Erken Cumhuriyet Döneminin Utanç İklimi: 1930’lar Türkiye’si Adab-ı Muaşeret Kitaplarında Utanç,” *Cogito 110, Utanca Bakmak* (özel sayı), der. Aylin Kuryel (2023): 25-48.

Tülin Ural’ın bu derlemede yer alan “Erken Cumhuriyet Döneminin Utanç İklimi: 1930’lar Türkiye’si Adab-ı Muaşeret Kitaplarında Utanç” başlıklı yazısı, tam da utancın nasıl belli davranışlara yol açan toplumsal koşulları görünmezleştirip, kişiye ait varsayılan özelliklere vurgu yaparak bir denetim aracı haline geldiğini tartışıyor. Bu fikrin izini, 1930’larda Türkiye’de basılmış adab-ı muaşeret kitapları üzerinden sürüyor. İnsanın dış dünyaya nasıl görün(me)mesi gerektiğine dair normlar üreten ve bu normlar üzerinden hiyerarşiler yaratan, sınırlar çizen bir alan olan adab-ı muaşeret elbette çok verimli bir zemin. Ural, bu çerçevede farklı utanç biçimlerine odaklanıyor: bedeninin normalize edilmesinin bir aracı olarak utanç, kolektif bir beden olarak milletin utancı, Batı karşısında “gerilik” bilincinin bir ifadesi olarak utanç...

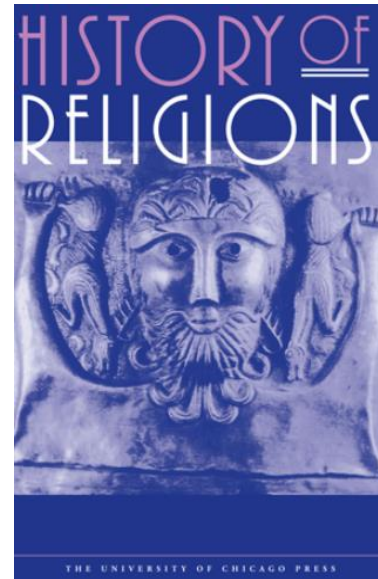

Tülin Ural, “Sofra”, *100 Sene 100 Nesne* Projesi, <https://100sene100nesne.com/sofra/>

Sofra, yeme içmeye ilişkin her şeyde olduğu gibi aynı anda iki boyut birden içeriyor. Bir yanda sofranın işaret ettiği maddi temeller var; diğer yanda ise tüm bunlara yüklenen anlamlar kümesi ve kültürel, ideolojik vb. düzeylerde sofraya yüklenen anlamların neden ve nasıl değiştiği, bu anlamlar etrafında hangi ideallerin inşa edildiği ve/ya hangi pratiklerin dışarıda bırakıldığı duruyor. Öte yandan bu tanım çoğulluğu da gösteriyor ki esasen burada, gündelik hayatın birçok nesnesi gibi ele avuca kolay kolay gelmeyen bir nesne ile karşı karşıyayız. Sofra gündelik hayatımızın o denli içine sinmiş, o kadar eskilerden gelen bir alan ki onun hikâyesindeki keskin kopuşları ve dönüm noktalarını bulmak (örneğin teknolojik bir nesne ile karşılaştırdığınızda) pek de kolay değil. Burada yer sofrasından masaya doğru giderken modernleşme ile gelen büyük bir dönüşümün de izi sürülmekte; fakat, keskin dönüşlerini çok da kesin tarihlerle takip edemeyeceğimiz bir dönüşüm olacak bu.

Duygu Yıldırım, "Comparing Faiths: The Making of Religious Dialogue between the Ottoman Empire and Early Modern Europe", *History of Religions* vol. 63, no. 2 (2023): 198-247.

As an imperial city at the crossroads, Istanbul functioned as a window onto debates about the complex relation between faith and knowledge during an era of interreligious conflict and changing political allegiances. Taking seventeenth-century Istanbul as a case study, this article examines how and why religious conflict unintentionally led to a new form of religious dialogue that stimulated knowledge exchange between Muslims and Christians. The changing nature of interreligious dialogue between Ottomans and Europeans occurred in the context of ongoing religious crises on both sides: within Muslim communities and between Western and Eastern Christianity. It argues that confessional conflict ironically helped to develop grounds for a rapprochement between Ottoman and European intellectual worlds to redefine faith beyond the textual domains of theology. Through scholarly engagements, learned Europeans began to appreciate commonality with respect to matters of faith, while also becoming gradually aware that distinct individuals of the same religion vary on the nature of true faith. Faith eventually began to be understood in its own pluralities and irreconcilable conflicts through everyday encounters in Istanbul. By comparing faiths in Islam, early modern scholars faced the paradox of their own time: the irreducibility of religious difference within any one religion. Recapturing the genealogy of the comparative approach to faith in the form of dialogue, this study sheds light on the origins of religious relativism, which is conventionally associated with the European Enlightenment.

Duygu Yıldırım "Ottoman plants, nature studies, and the attentiveness of translational labor", *History of Science*, vol. 61, no. 4 (2023): 497-521.

Translations, whether in the form of text, illustration, or interpretive analysis, served knowledge-making in multiple ways. It offered a refuge, severed contexts, and concealed the various workers that created it. Over the course of the seventeenth century, European naturalists in Istanbul, such as Luigi Ferdinando Marsigli (1658–1730), procured illustrations of Ottoman nature as fundamental resources to identify, collect, and compare indigenous plants and newly bred varieties. Despite maintaining an actual mediation for cross-cultural interactions, these sources of virtual communication remain largely forgotten in modern scholarship. This article argues that this curious, yet invisible corpus was not a nonagentive medium in an alienated leisure of a gentleman-scholar; instead, these illustrations were designed to call upon the viewer's constant attention in self-motivated scientific labor. Such handy tools responded and contributed to early modern scholars' modes of working, and in exchange they determined these sources' own function, position, and visibility – either as a by-product or as a derivative. It is therefore only when integrated into the labor history of science that the degrees of invisibility pertaining to both Ottoman nature studies and self-directed labor can come into a granular view.

Duygu Yıldırım, “Back to the future: a belated history of ‘new’ science in the Ottoman Empire”, *BJHS Themes*. Published online 2024:1-14.
doi:10.1017/bjt.2024.9

What happens when fragmentary and too much information is flowing across the world? This article sketches the emergence of one such informational flow through the ubiquitous concept of ‘new medicine’ in the seventeenth-century Ottoman Empire in a historiographical corrective. Rather than presenting it as a unified category, I argue that Ottoman physicians used ‘new’ as a loose, multivalent and discursive term whose potentiality lay in its malleability for future use. Ready to bear any contingent meaning at a certain point in the future, the ‘new’ became a strategic tool to cope with the uncertainties evoked by early modern globalization and local epistemic crisis. It also helped Ottoman scholars and physicians develop a tentative design for how much information, and of what sort, was just enough for the learned and laypeople to know during precarious times. I further discuss the fact that since the Ottoman motivation for the usage of the notion of the ‘new’ is without a decisive motive, it still haunts our historiographical debates about what was truly new about Ottoman science.

Nurçin İleri, “The Politics of Electricity Use and Non-Use in Late Ottoman Istanbul,” *History of Science* vol. 62, no. 4 (2024): 511-538.

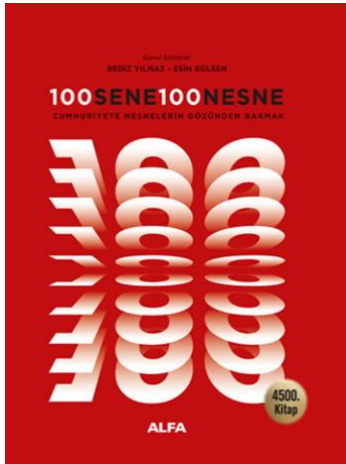
This article focuses on the earlier encounters and uses of electricity, its technology, and its infrastructure to understand how electricity formed a contested terrain of politics among the city’s varying actors, such as state officials, financial investors, and consumers, in late Ottoman Istanbul, roughly between the 1870s and early 1920s. I contend that people used electricity as a political tool in their everyday lives even before they could access it physically. Electricity skepticism during the reign of Sultan Abdülhamid II (1876–1909) increased Istanbul residents’ inclination for an electrified future; the longer the sultan’s prohibitions lasted, the more they fueled this inclination, causing problems about the use of electricity. In contrast to the previous regime’s skepticism about electricity use, the Committee of Union and Progress (1909–18) administrators considered electricity a public service that a larger population could use rather than a source of energy for a small, privileged elite. The first urban-scale power plant was completed in 1914. However, the

inability to import technical equipment and raw materials due to political and financial troubles caused by World War I (1914–18) and the Occupation Period (1918–23) hampered electricity production and consumption, causing serious problems in electricity use on public and private scales. Amid the wave of challenges, the city inhabitants witnessed numerous unpleasant encounters with electricity use; some perished in tram accidents, while others became criminals. At a time when much of society viewed electricity as a vital element for progress and economic growth, the prevalence of crowded trams, tram accidents, blackouts, and instances of electricity theft within the Ottoman capital called into question the notion of electricity as a technological promise and public good. Consequently, the initial enthusiasm for electricity’s transformative potential waned due to tensions between expectations and daily realities, resulting in a cautious approach toward technological modernity.

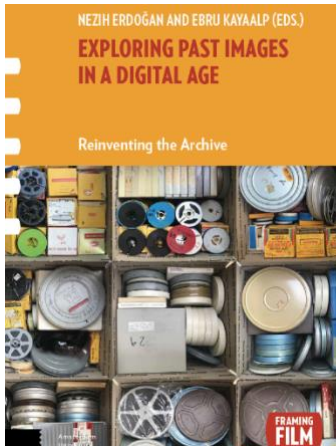
Nurçin İleri (der.) *Bir Cereyan Hâsıl Oldu: Osmanlı'dan Cumhuriyet'e İstanbul'da Elektrikli Yaşam*, İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 2024.

Elektrik günümüzde modern hayatın vazgeçilmez bir parçası. Uzak mesafeler kat etmemizi sağlayan ulaşım araçları, hastanelerde, işyerlerimizde, evlerimizde farklı amaçlar doğrultusunda kullandığımız elektronik cihazlar, geceleri bizlere güvende olduğumuz hissini veren kent ve sokak ışıkları... Peki, günümüzde hayati bir rol oynayan elektrik gündelik hayatımıza nasıl girdi, düşünce ve duygu dünyamızı, alışkanlıklarımızı, doğal ve kentsel çevremizi, üretim ve emek biçimlerimizi, tüketim kültürümüzü nasıl etkiledi ve tüm bunlardan nasıl etkilendi? "*Bir Cereyan Hâsıl Oldu*", uzun süredir elektrik enerjisi üretim, dağıtım ve tüketim pratiklerine kafa yoran tarih, iktisat, mimarlık ve şehir planlama, endüstriyel tasarım gibi farklı disiplinlerden araştırmacıları bir araya getiriyor. Yazın dünyasından bilim dünyasına, yabancı sermaye ile yönetilen şirketlerden fabrika mekânına, sokaklardan evlere uzanarak, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e siyasi elit ve aydınların, mühendis ve mimarların, uluslararası finansal girişimci ve işçilerin, aynı zamanda tüketicilerin elektrik teknolojisi ve altyapısıyla nasıl ilişkilendiğini ele alıyor. Bunu yaparken de teknoloji, siyaset, küresel kapitalizm, emek, toplumsal cinsiyet ve maddi kültür temalarına odaklanıyor. Teknolojik gelişmeleri cıvıltı bir başarı hikâyesi olarak sunan anlatılar yerine, elektriğin sosyal ve kültürel serüveninin izini sürerek, bu teknolojinin ilerlemeci ve umut vadecici yanlarının yanı sıra gerilim, eşitsizlik ve huzursuzluk üreten olumsuz yanlarını da açığa çıkarmaya, elektriğin çok boyutlu bir resmini çizmeye çalışıyor.

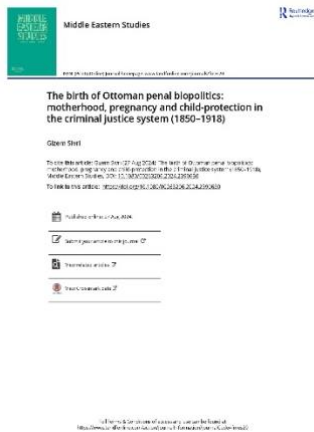
Nurçin İleri, "Lamba," 100 Sene 100 Nesne: Cumhuriyete Nesnelerin Gözünden Bakmak içinde, Bediz Yılmaz ve Esin Gülşen (der.) İstanbul: Alfa Yayınları, 2024, 667-678.

Bu makale, gündelik hayatımız önemli bir parçası olan lambanın tarihsel seyrini inceliyor. Türkiye'nin son yüzyılına odaklanan bu çalışma, lambanın zaman içindeki yolculuğunu incelerken, ülkenin değişen sosyo-kültürel ortamındaki rolünü, sembolizmini ve pratik uygulamalarını göz önünde bulunduruyor.

Nurçin İleri, "The Intersecting Paths of Eveline T. Scott and Traugott Fuchs: How Do Private Collections Speak to Us?" *Exploring Past Images in a Digital Age* içinde, der. Nezih Erdoğan and Ebru Kayaalp, Amsterdam: Amsterdam University Press, 2023, 77-97.

The goal of this article is not to make an in-depth analysis of Eveline Scott or Traugott Fuchs but to uncover their collections and elaborate on how these personal possessions that have been accumulated, stored, and recovered could create new and alternative forms of academic and artistic endeavors. These could contribute to historical studies, visual and cultural studies, or documentary and filmmaking projects. In other words, this article is not about visiting the film history or film archives; it is mainly about the ingredient, the very essence, that makes a visual artwork, a documentary, or a film possible. It is an effort to reveal the promise of these collections that speak many languages with their audience, as long as the researcher, archivist, artist, or filmmaker wants to hear their voices. I would like to take this study as an opportunity to appreciate Scott and Fuchs for their efforts to knowingly or unknowingly preserve the remnants of the past and bridge the gap between different cultures, providing a window to the collective memory.

Gizem Sivri, “The birth of Ottoman penal biopolitics: motherhood, pregnancy and child-protection in the criminal justice system (1850–1918),” *Middle Eastern Studies*, 27th August 2024, DOI: 10.1080/00263206.2024.2390630

This article presents a broad analysis of the Ottoman penal policies concerning the tolerant and clement punitive sanctions for mother offenders during the late Ottoman era. It scrutinizes the penal strategies of the late Ottoman government, particularly its endeavors in criminal justice reform, with a specific focus on the treatment of female offenders concerning their reproductive functions and maternal roles. The socio-cultural, religious, and biopolitical significance of mothers exerted a profound impact on the formulation of particular Ottoman penal policies. Hence, the main argument of this article underscores the widespread valuation of even criminal women and their babies within the Ottoman penal contexts. This valuation is exemplified through the application of penal measures, including the suspension of death sentences, exemption from strenuous penal labor as stipulated in the 1858

Penal Code, provision of supplementary rations and specific healthcare services, hospitalization of pregnant inmates, and child protection as outlined in the 1880 Prison Regulation. Although the implementation of the penal codes and prison regulations was frequently hampered by fiscal crises and political instability, these attempts marked the birth of penal biopolitics.

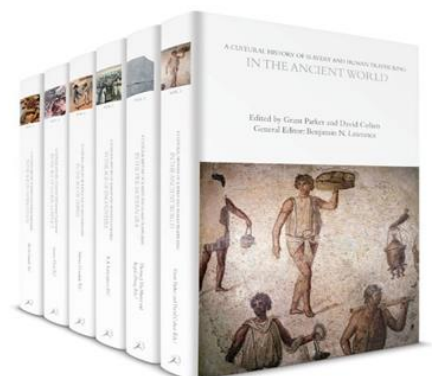
Gülşay Yılmaz, “Janissaries in the Making: Coerced Labor and Chivalric Masculinity in the Early Modern Ottoman Empire.” *Labor History* vol. 64, no. 3 (May 2023), Special Issue: Gender, War, and Coerced Labor, 238-255.

Until the late sixteenth century, the *devşirme* system was the main method of manning the janissary army. This was no simple conscription. It required an intense process of identity formation that transformed adolescent Christian boys into Muslim warriors fighting for Islam and the sultan. The training that the boys and young men received was composed of several aspects, including coerced labor, disciplined and harsh physical training, the learning of Turkish and Islamic practices, and a mental formation that would give them a certain perception of their manhood. This article examines these prominent components of janissary training. First, it investigates the function of coerced labor in the boys’ transformation followed by a discussion of the centrality of structured and intensive training with weapons to become professional warriors. Second, it examines the masculine identity formed by the communal way of life in the barracks as soldiers and by notions of military prowess, brotherhood, and comrade solidarity that were strengthened through Bektashism. These dynamics are investigated through an examination of archival sources chronicles, travelers’ writings, and poems by janissary poets.

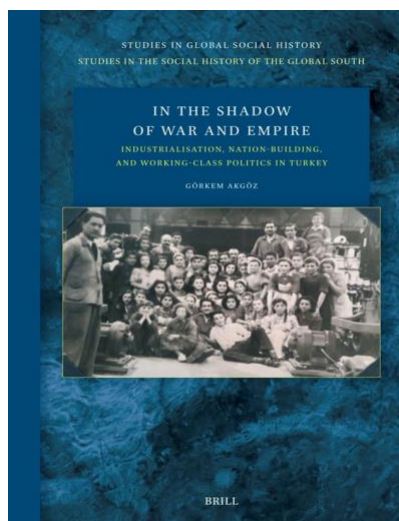

Gülşay Yılmaz, “Age, Enslavement, and Trafficking”, *A Cultural History of Slavery and Human Trafficking, The Cultural History Series*, 6 vols., vol. 3 Age of Discovery 1450-1750, Bloomsbury Publication, 2024.

This series composed of six volumes, each adopts the same thematic structure, covering: definitions and ideologies of slavery and trafficking; slavery, trafficking, and the law; political cultures; coercive laboring economies; social organization, culture, and ritual; gender, enslavement, and trafficking; age, enslavement, and trafficking; and anti-slavery, anti-trafficking, and abolition outcomes. This model supports readers in tracing one theme throughout history, as well as providing them with a thorough overview of each individual period. Yılmaz’s chapter concentrates on the history of

children in slavery and the role of age categories in enslavement. The chapter explores the history of the *devşirme* system and children in slavery and brings it into dialogue with that of scholars working in contemporary chronological periods, but in different geographical settings.

Görkem Akgöz, *In the Shadow of War and Empire: Industrialisation, Nation-Building and Working-Class Politics in Turkey*. Brill, 2024.

In the Shadow of War and Empire offers a site-specific history of Ottoman and Turkish industrialisation through the lens of a mid-century cotton factory in the “Turkish Manchester,” the name chosen by the Ottomans for the industrial complex they built in the 1840s in İstanbul, which, in the contemporary words of one of the country’s most prominent Marxist theorists, became “the secret to and the basis of Turkish capitalism” in the 1930s. It tells the story of how workers in Turkey, who were recategorized from imperial subjects to citizens, lived and worked through the simultaneous processes of postimperial nation-building and state-led industrialisation, and struggled to be heard amid the thunder of nationalist developmentalism.

Görkem Akgöz & Aad Blok, “*The Digital Factory: Continuing a Long-Standing Debate*.” *International Review of Social History*, vol. 69, no. 2 (2024): 285-291.

Theories about the impact of digital technology on society and the development of capitalism and debates about the influence of digital information technologies on the future of work have been abundant since the end of the twentieth century. Most of the academic debate has taken place outside labour history, leaving the actual effects of digital technologies on human work and labour relations often overlooked. Moritz Altenried’s *The Digital Factory: The Human Labor of Automation* focuses precisely on these effects, and as such provides a good opportunity to engage with these debates from a labour history perspective. This Review Dossier includes four comments on Altenried’s book, by Bridget Kenny, Nico Pizzolato, Görkem Akgöz, and Greg Downey,

to which the author responds. The contributors focus on different aspects of *The Digital Factory* depending on their own perspective on recent developments in the digital economy in the larger context of global capitalism.

Duas décadas com E. P. Thompson em cinco episódios - Görkem Akgöz

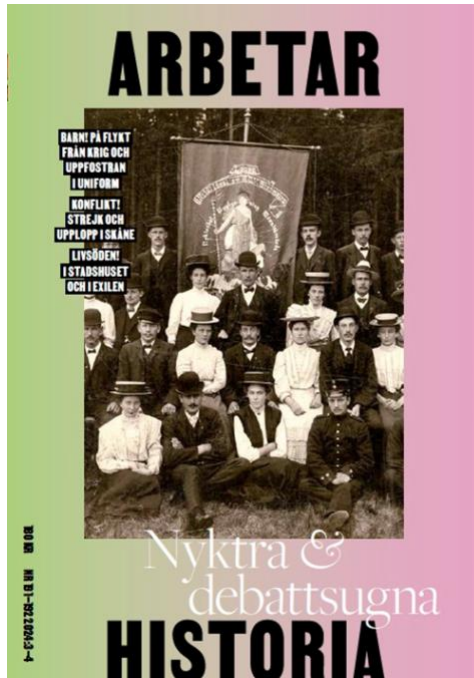

Five episodes from a two-decade-long academic walk with E. P. Thompson

Görkem Akgöz, “Five episodes from a two-decade-long academic walk with E. P. Thompson” In *Thompson at 100 Dossier* (P. Fontes, Ed.), Laboratório de Estudos de História dos Mundos do Trabalho (LEHMT), 2024.

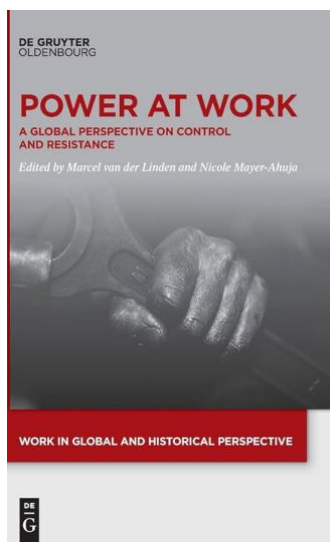
My academic journey with E.P. Thompson unfolds across five episodes, each marked by a deepening engagement with his work and its influence on my historical scholarship. The journey starts with my first encounter with *The Making of the English Working Class* during my PhD research. Thompson’s novelistic, empathetic approach to history inspired me to study the Turkish working class, though I quickly realized the challenges of replicating his depth. Over the years, Thompson’s emphasis on working-class agency profoundly shaped Turkish labor historiography, challenging the state-centric narrative. His interdisciplinary approach guided me as I explored global labor history, helping me balance micro-level stories with larger historical processes. Thompson also influenced my archival research and writing, particularly in my book on Turkish industrialization, where I used his methods to uncover suppressed worker

voices. Teaching today, I introduce students to Thompson's radical commitment to public engagement, his focus on lived culture, and his ongoing relevance in critiquing the corporatization of universities and the distancing of academics from social issues.

Görkem Akgöz, (2024). "En sorglig sanning: Dansk flyktingpolitik i dåtid och nutid." *Arbetar Historia*, 191-192, 36-41.

Helle Stenum's powerful documentary *The Sad Truth* offers a poignant exploration of the experiences of Syrian refugee women in Danish deportation camps, highlighting their immediate struggles while drawing striking parallels to Denmark's historical treatment of Jewish and German refugees. This juxtaposition serves as a stark reflection on enduring patterns of exclusion and marginalization in Danish society. In this article, I delve into several intertwined themes, such as the role of historical memory and public amnesia in shaping current attitudes toward refugees to critically examine how narratives of welfare-state patriotism and nationalism are constructed and weaponized to obscure or justify exclusionary practices. At the heart of the discussion is the gendered dimension of these narratives. The experiences of women in deportation camps offer profound insights into how vulnerability and resilience are understood and framed within larger historical and national contexts.

Görkem Akgöz, "Between State Feminism and Work Intensification: Gendered Labour Control Regimes in Turkish Textile and Tobacco Industries." In M. van der Linden & N. Mayer-Ahuja (Eds.), *Power at Work: A Global Perspective on Control and Resistance*, pp. 99-134, Berlin: De Gruyter, 2024.

In 1930s Turkey, a new ideology of women's work was articulated, which would shape state, employer, and trade union policies in subsequent decades. Through a set of labour market and shop floor discourses, this new ideology constituted the basis for a specific female industrial labour control regime combining a new set of external labour discourses with older forms of shop floor labour control. In its unwillingness to address women's problems at work or to enhance protections for their work-based rights, this new ideology failed to bring women to the shop floor. I build my argument on two premises: (1) the production of state and cultural discourses plays an important part in the constitution of labour control regimes; and (2) labour control regimes not only exploit, but also reconstruct, gender difference through daily interactions on the shop floor. The first part of this essay focuses mainly on state actions relating to industrial female labour. I analyze the development of state and

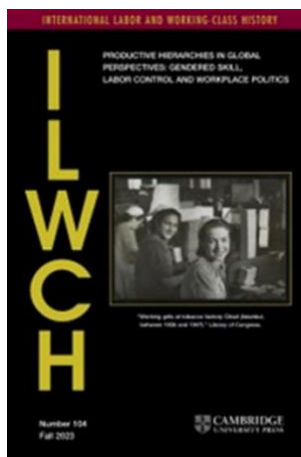
cultural discourses on industrial development and women's industrial labour and their effect on protective legislation in interwar Turkey. In the second part, I adopt an experience- near level of analysis to document women's experience of factory work.

Görkem Akgöz, “Metaphorical Machines or Mindless Consumers: Young Working-Class Femininity in Early Post-War Turkey”, *International Labor and Working-Class History*, vol. 104 (2023): 32-54.

The simultaneous processes of secular state-building and state-led industrialisation resulted in a new ideology of women's labor in Turkey in the 1930s and the first half of the 1940s. As the country moved away from protectionist, state-led industrialisation in the post-war period, female industrial labor received increasing and contradictory attention from policy makers, employers, the new trade union movement, and middle-class feminists. On the one

hand, there emerged an idealized image of factory women that emphasized their productive potential by metaphorically linking them with technology and mass production. However, this proud, progressive message was counterbalanced by an anxious, conservative view of young women's work—one that criticized factory girls' consumption choices as posing a threat to respectable femininity. Weaving together lines of inquiry such as the change in industrialisation policy, women's access to technology, the sexual division of labor, and the emergent consumption patterns, I unpack the tropes of working-class productivity and femininity against the backdrop of the post-war expansion of capitalism in Turkey.

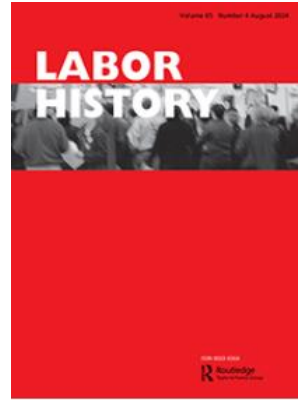
Görkem Akgöz & Kenny, B., ‘Productive Hierarchies in Global Perspectives: Gendered Skill, Labor Control and Workplace Politics.’ *International Labor and Working-Class History*, vol. 104 (2023): 1-10.

From the nineteenth century, when the new social question of women's factory labor came to preoccupy the (middle-class) public imagination, to the present times of globalized labor chains, discourses on gendered labor have been at once fluid and constitutive of labor hierarchies. These discourses and social relations affirm their centrality within processes of industrialization and workplace restructuring as well as in development policy, urban formation, and indeed, nation building. Depending on the political economy of the labor market, the images of laboring women accordingly oscillated between, for instance, helpless and exploited victims to national heroines in the service of developmental projects. At the same time, since the early nineteenth-century, the steadily

accumulating social reform, labor inspection, or social scientific accounts of women's paid and unpaid labor testified to states' and employers' growing comfort with hiring what was and is still, in many ways, a cheap, easily exploitable category of workers, one whose profitability increased the more precarious their employment became. Such discourses and labor control practices were deeply racialized and classed. On the other side of the public imagination and employer's surveillance, women who engaged in paid work sometimes appropriated the discourses and reshaped the practices that were used to characterize their labor and judge their choices.

Gülhan Balsoy, “Women in Working Life” in the Early Years of Republican Turkey”, *Labor History* 65 (6), 801-12.

This article will explore the experiences of working women in the late 1920s as expressed by themselves. It will reflect on women’s experiences in work in the early years of the Republic through the example of a survey titled ‘Women in Working Life’ (*İş Hayatında Kadın*) published in the *Vakit* Newspaper between March 31 and May 4, 1929. It will ask questions related to class, gender, and being in paid work as a woman in the early years of the republic. For this purpose, first, the legacy of the late Ottoman context in terms of women’s participation in paid work will be briefly discussed to better the changes in the early republican context. I will first briefly introduce the legacy of the late Ottoman context in terms of women’s participation in paid work to better understand the transformation in the early republican context. Then, based on the survey in the *Vakit* newspaper, the article will present the testimonies of the working women -most of whom were pioneers in their fields- and discuss being a working woman/professional in the early republican context.

Gülhan Balsoy, “Mary Wollstonecraft ve Feminist Düşüncenin Tarihsel İzleri,” *Toplumsal Tarih*, (Mayıs 2024): 44-50.

Bu makale, feminist tarihin feminist teoriye katkı sağlama potansiyeli üzerine düşünmek için feminizmin temel ve kurucu metinlerinden birine, Mary Wollstonecraft’ın *Kadın Haklarının Gerekçelendirilmesi*’ne odaklanmakta ve bu temel eseri hem üretildiği dönem içinde anlamlandırmaya çalışmakta hem de onun bugün feminist teori ve cinsiyet politikası açısından bize bıraktığı mirası tartışmaktadır.

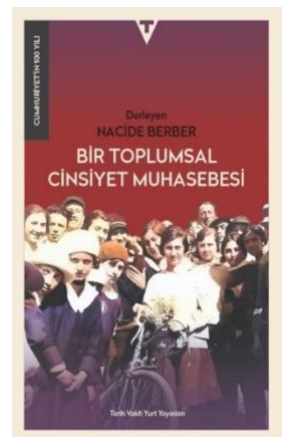
Gülhan Balsoy, “Kadınlar Nasıl İş Bulur?”: Suat Derviş’in Gözünden İş, İşsizlik ve Güvencesizlik Döngüsünde Kadın Emeliği”, *Toplumsal Tarih*, (Şubat 2024): 46-50.

Bu yazıda, Suat Derviş’in 1937’de “Kadınlar Nasıl İş Bulurlar?” başlıklı gazetecilik soruşturmasına odaklanılarak 1930’ların sonunda kadınların iş arama ve iş bulma deneyimleri ve bu deneyimler ışığında iş arama sürecinin emek rejimiyle ilişkisi tahlil edilmektedir.

Gülhan Balsoy, “Tarihçiliğin Görmediği: Kadın ve Toplumsal Cinsiyet Analizi”, *Cumhuriyetin 100. Yılında Kadın ve Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları* içinde, der. Nacide Berber, İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 2024: 17-28.

Bu yazı kadın ve toplumsal cinsiyet tarihçiliğinin Türkiye’deki seyrini ele almaktadır. Bu amaçla Türkiye’de üretilmiş olan tarih çalışmalarında ve genel olarak tarihçilik anlayışında kadınların ne ölçüde yer alabildiğini sorgulamakta ve feminist tarih yazımının bir değerlendirmesini yapmaktadır. Özellikle, Osmanlı ve Türkiye tarihi üzerine yapılmış olan kadın ve toplumsal cinsiyet çalışmalarının gelişimi, ulaştığı safha, etkisi ya da eksik kalan konular üzerine çeşitli değerlendirmelerin gösterdiği gibi bu alan giderek büyüyen ve etkisini artıran bir alandır. Bu alanın özellikle son yirmi yılda giderek geliştiğini, derinlikli ve keskin analizler üretip, geçmişe bakışımızı değiştiren bir alana dönüştüğünü söyleyebiliriz. Bu çalışmalar son derece kıymetli olmakla birlikte, önemli kısmı ancak 1990’lardan özellikle de 2000’lerden itibaren üretilmiştir. Bu çalışma, asıl olarak 2000’ler öncesi geçen uzun on yıllar boyunca tarihçiliğin, kadınlar ve toplumsal cinsiyet konusundaki suskunluğunu ele

almaktadır. Ancak bu suskunluğa bakarken, suskunluğun tek taraflı olmadığını görüyoruz. Tarihçiler, kadın ve toplumsal cinsiyet tarihi ile ilişkili konu ve soruları görmezden gelirken, kadın hareketinin ve feminist araştırmacıların da tarihe karşı oldukça ilgisiz kaldığını gözlemlemekteyiz.

Başak Tuğ, *Namus Siyaseti: 18. Yüzyıl Osmanlı Anadolu'sunda Irz, Şiddet, Hukuk*. İstanbul: İletişim Yayınları, 2023.

Başak Tuğ bu kapsamlı araştırmasında sosyal ve hukuki pratikler üzerinden 18. Yüzyıl Osmanlı'sında cinsel ve ahlâki düzeni inceliyor. Osmanlı tebaasının arzuhalleri ile Ankara ve Bursa mahkemeleri ve Divân-ı Hümayun'un hukuki uygulamalarından yola çıkan "*Namus Siyaseti- 18. yüzyıl Osmanlı Anadolu'sunda Irz, Şiddet, Hukuk*", erken modern denetim ve yönetim mekanizmalarının işleyişi ve modern iktidar biçimlerine geçiş sürecini, toplumsal aktörlerin öznelliğini göz ardı etmeden ele alıyor. Tuğ, 18. yüzyıl imparatorluk tarihyazımına sağladığı katkının yanı sıra cinsiyet politikalarının tarihselleştirilmesiyle günümüzdeki egemen namus siyaseti ve söyleminin tarihsel kaynaklarını tartışıyor.

Başak Tuğ, "A Gendered History of Honor in the Ottoman Legal Praxis" in *Histories of Political Thought in the Ottoman World*, eds. Nedim Nomer and Kaya Şahin. London: Oxford University Press (2024): 267-289.

Bu çalışma, özellikle 1858 tarihli *Ceza Kanunname-i Hümayunu*'na odaklanarak, Osmanlı hukuk pratiğinde namusun cinsiyetlendirilmiş tarihinin ayrıntılı bir analizidir. 1858 Ceza Kanunu, on dokuzuncu yüzyılda namus konusuna bir bölüm ayıran ilk ceza kanunu olarak öne çıkmaktadır. Bu kanunda *hetk-i ırz* kavramı, "Hetk-i Irz Edenlerin Mücazâtı Beyanındadır" başlıklı bir bölümde, tüm cinsel saldırı türlerini ve fuhuşu kapsayacak şekilde kullanılmıştır. *Hıtk-ı ırz* terimi Osmanlı hukuk repertuarında daha önceki yüzyıllarda arzuhal literatüründe mevcutken, bu çalışma ataerkil iktidarın erkek tebaayı muhatabı olarak tanımlayarak kadın cinselliği ve özel alan üzerindeki kontrolü genişletmek için ırzın ilk kez kodifiye edildiğini göstermektedir. Bu anlamda, modern Osmanlı devleti, namusu pratik bir kavram olarak kodlayarak cinsiyetlendirilmiş özneler/vatandaşlar inşa etmiştir. Bu çalışma, siyasi düşünce tarihinin, hukuk felsefesi ve pratiğini de kapsamaya gerektiğini savunmaktadır.

Başak Tuğ, "İrziyla Mukayyet Olmak ve Hetk-i Irz Etmek: Erken Modern Osmanlı Arzuhâllerinde Irz, Namus, Onur", *Toplumsal Tarih*, no. 361 (Ocak 2024): 41-45.

Bu yazı, Osmanlı İmparatorluğu'nda sıradan tebaanın Divan-ı Hümayun'a sunmuş olduğu arzuhâller ve bu arzuhâllere cevaben İstanbul hükümetinin yazdığı hükümler vasıtasıyla, onura ve ırza yapılan saldırıların toplumsal anlamı ve bireysel izdüşümlerine odaklanmaktadır. 18. yüzyıl arzuhâl pratiğinde sıklıkla rastlanmaya başlanan *hetk-i ırz* kavramına odaklanarak, bu kavramın hem Divan-ı Hümayun'a arzuhâl eden tebaa için, hem de devletin tebaası karşısında meşruiyeti açısından ne anlam ifade ettiğini açıklamaya çalışırken, bu yarı hukuki kavramın arzuhâl sahiplerinin duygu evrenini yansıtmaya kapasitesini de tartışmaktadır. 18. yüzyılda devlet ve tebaası arasındaki diyalogda kullanılmaya başlanan böylesine yüklü bir kavramın, daha sonraki yüzyıllarda kanunlara ve hukuk uygulamalarına yansımaları

da göz önünde bulundurularak, hukuki ve siyasi kavramların duygu haritasının çıkarılması olasılıkları üzerine sorular ortaya atmaktadır.

Başak Tuğ, "Feminist Tarihyazımında Dalgaları Aşmak: 1930-1950 Arası Feminist Mücadelede Sabiha Sertel." Gencer Özcan, Ömer Turan, Bülke Boşnak and Tuğçe Erçetin (eds.), *İlk Yüzyılı Biterken Cumhuriyet: Demokratikleşme Momentleri, Sıradan İnsanlar ve Siyaset*. İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları: İstanbul (2024).

Bu makalenin birincil hedefi, feminist tarihyazımında iki dalgalı anlatının kopuş vurgusuna alternatif oluşturan yeni yaklaşımların izini sürmektir. Bununla yakından ilişkili ikinci amacı ise, Tekeli'nin "çorak yıllar" olarak adlandırdığı 1930-80 arası dönemin boşluklarını dolduran araştırmalara bir katkı sunmaktır. Bu dönem kadın hareketi hakkındaki dağarcığımızı genişlettikçe, boşluğun (çoraklığın) ve kopuş anlatısının yerine, Türkiye'de feminizmin tarihindeki süreklilikleri takip edebileceğimizi düşünüyorum. Aynı zamanda, 1930-50 arasındaki dönemde Kemalist rejim tarafından kabul görmeyen ve Cumhuriyet'in eril tahayyülü dışında kalan muhalif kadınların ve kadınlık mücadelelerinin hikâyeleri ayrı bir dikkati hak ediyor. Bu dönemin kadınlık mücadelesini açığa çıkarmak, otoriter rejim altında var olmaya devam eden feminist gayreti görünür kılmak ve faillerin hakkını teslim etmek açısından büyük bir öneme sahiptir. Bu bağlamda, bu çalışma, 1930-50 arası dönemde feminist mücadeleyi devam ettirmiş olan bazı öncü kadınların hikâyelerine ışık tutarken, Sabiha Sertel'in hikâyesine özel olarak dikkat çekmektedir. Sertel'in Kemalist liberal feminizm çerçevesine sığmayan ve dönemi için radikal bir kadın hakları tahayyülü ve pratiğine sahip sosyalist feminist mücadelesinin dalgaları aşan özelliğinin, 1930-50 arasındaki feminist failliklere çok önemli bir örnek teşkil ettiğini savunmaktadır.

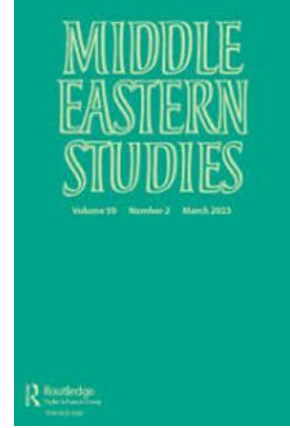
Müge Telci Özbek, "Reconsidering Labor Coercion through the Logics of Im/mobility and the Environment." *Labor History*, vol. 64, no. 6, 2024. (Claudia Bernardi and Amal Shadid)

The 'new mobilities paradigm' formulated in the early 2000s allowed scholars of labor to explore the possibilities of the concept of im/mobility as an interpretive framework for understanding processes of work and labor. This paper contributes to the continued cross-fertilization between mobility studies and labor studies by exploring the theoretical and methodological prospects of focusing on assemblages of temporal- spatial practices that simultaneously compel and confine movement. The article suggests that means, processes, and extent of labor coercion can be understood by analyzing how people are compelled to move or are confined to specific sites temporarily or permanently. It discusses how employing space and im/mobility as conceptual tools uncover the role of diffused, hierarchical layers through which labor coercion emerges. In this regard, environment emerges as a significant factor. The paper examines how mobility becomes a line of flight from sites/fields of coercion, or locks people into new forms of coercive relations; the legal/ formal or informal frameworks that regulate or govern labor im/mobility within specific sites; and how the logics of deployment and coercion overlap and mutually reinforce one another. Ultimately, it aims to contribute to the calls for non-linear, newly spatialized histories of labor processes and labor coercion.

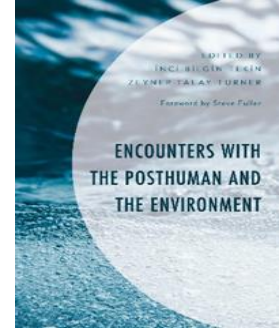
Müge Telci Özbek, "‘We Have the Right to Work’: The Rise of the ‘National Economy’ and Reformulating the Demands of the Women’s Movement in the Pages of Kadınlar Dünyası in the Post-Balkan Wars Era." *Middle Eastern Studies*, vol. 59, no. 2 (2023): 221–236.

This article utilizes the first 100 issues of *Kadınlar Dünyası*, published in 1913, to explore the emergence of new feminist discourse attributing women with new socio-economic roles, other than childrearing and household labor, in a general socio-historical context that was defined by the needs of a new national economy. The intention here is primarily to show how new visions of Ottoman womanhood emerged, radically different from the previous model of relatively modern, educated mothers and wives which had been promoted in former decades as novel, nationalist policies and projects of society began to unfold in the post-Balkan Wars era and to explore how these newer visions were represented in feminist discourse.

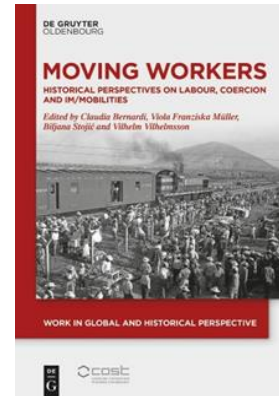
Müge Telci Özbek, "Flânerie Beyond the City: Urban Mobility and Nature Encounters in Late Ottoman Istanbul via Servet-i Fünûn Narratives." In *Encounters with the Posthuman and the Environment*, eds. İnci Bilgin Tekin and Zeynep Talay Turner, Rowman & Littlefield, 2024: 107–120.

Bu yazı, geç Osmanlı döneminde *Servet-i Fünûn* dergisindeki orta sınıf yazarların gündelik hareketlilik pratiklerini ve doğayla ilişkilerini inceliyor. Yeni ulaşım araçlarının doğayı daha erişilebilir hale getirmesiyle, bu alanlarda modern flanörlük deneyimlerinin nasıl şekillendiği tartışılıyor.

Müge Telci Özbek, "Keeping Domestic Workers Dependent in Early-Twentieth Century Istanbul" *Moving Workers: Historical Perspectives on Labour, Coercion and Im/mobilities*, eds. Claudia Bernardi, Viola Franziska Müller, Biljana Stojić, and Vilhelm Vilhelmsson, De Gruyter, 2023: 113–135.

Makale, 20. yüzyıl başı İstanbul'da kadın ev işçilerinin koşullarını, hareketlilik ve hareketsizlik perspektifiyle inceliyor. Kadınların aileleri ve işverenleri arasında sıkışan yaşamları ele alınarak, hareketlerinin nasıl kısıtlandığı ve bu kısıtlamaların emek sömürsünü ve bağımlılık ilişkisini nasıl derinleştirdiği tartışılıyor.

Müge Telci Özbek, "Entangled Dependencies: The Case of the Runaway Domestic Worker Emine in Late Ottoman Istanbul (1910)." In *Coercion and Wage Labour: Exploring Labour Relations through History and Art*, eds. Anamarija Batista, Viola F. Müller, and Corinna Peres, UCL Press, 2024: 187–197.

Makale, geç Osmanlı döneminde İstanbul'da zora dayalı emek ve hareketlilik ilişkilerini, Emine adlı evden kaçan bir ev işçisinin vakası üzerinden ele alıyor. Emine'nin ailesi ve işverenleri arasında sıkışan bağımlılık ilişkileri, hareketliliğinin nasıl kısıtlandığı ve kaçış girişimiyle bu kısıtlamalara karşı direnişi inceleniyor. Kitapta makaleye Dariia Kuzmych'in suluboya illüstrasyonu eşlik ediyor.

Müge Telci Özbek and Vilhelm Vilhelmsson,
Coercive Archives: Labour Coercion in the
Courtroom and Its Afterlives, WorCK Data
Platform, February 2024.

WORCK worlds of
related
coercions
in work

Welcome to 2.0 of the data platform created by the scientific network Worlds of Related Coercions in Work (WORCK), funded as COST Action CA18205 by the European Union (2019-2024).

The workshop centered on the examination of 'coercive archives' stemming from judicial proceedings across different historical periods and regions. The contributors were invited to conduct a granular examination of documents generated in courtrooms, holding cells, interrogation chambers, and other related judicial and carceral environments. The objective was to examine questions like: What insights do these documents provide about the practice of labor coercion? How did the courtroom and its paper trail contribute to or generate labor coercion? What implications does this hold for how historians' approach and interact with these archival traces? How do we narrate coercion and how is labour coercion narrated in court documents? The exploration also contemplated the temporal entanglement surrounding labor coercion and its archives. We recognize that the past, present, and future of labor coercion and its narratives are interconnected rather than being discrete and cut off from one another.

Seçil Yılmaz, "Intimate Technologies of Family Making: Birth Control Politics in Cold War Turkey," *Bulletin of the History of Medicine* 98, 3 (2024): 428-461.

In April 1965, the Turkish Parliament passed the law legalizing birth control, including the pills and the use of intrauterine devices. This article examines the beginnings and expansion of family planning in Turkey in the 1960s by tracing the encounters of American experts, Turkish physicians along with bureaucrats, and thousands of urban squatter dwelling and rural women and men. Different from the previous historical accounts framing family planning as an insular and state-driven modernization project, it provides a transnational history of family planning in Turkey by unearthing intimate links

between the discourses of development and histories of family, sexuality, and reproduction. By using Population Council documents, Turkish official papers, Parliament minutes, visual materials, and national and feminist press accounts, this article demonstrates that family planning practices with new technologies of contraceptives constituted often-neglected but indispensable components of infrastructure in the formation of technologies of governance in Turkey in Cold War context.

Topluluk üyelerimizin yayınlarının dijital kopyalarına buradaki bağlantılardan ulaşamadığınız takdirde kendileri ile iletişime geçebilirsiniz.

Herkese sağlık ve huzurla dolu; umutla, dayanışmayla ve güzel anlarla beslenen, yüzünüzden gülümsemenin eksik olmadığı bir yıl dileriz. Yeni yıl, yeni başlangıçlara, yaratıcı fikirlere ve birlikte çoğalan güzel deneyimlere vesile olsun.